(Patrik Maľarčík) „Akoby hrach na stenu hádzal,“ zvykne človek konštatovať pri neúspechu spätnej reakcie na počuté slovo, pozvanie, radu či príkaz. Po viacerých neúspechoch nemá chuť hovoriť, ba myslí si, že je to zbytočné. Boh však seje. Hádže semienko aj na kraj cesty, na skalu, do tŕnia i do dobrej zeme. Človek by sial len do úrodnej a pripravenej pôdy. Boh však vo svojej nekonečnej láske seje aj tam, kde človek konštatuje, že je to zbytočné, pretože samotné slovo zúrodňuje pôdu ľudského srdca. Prorok Izaiáš hovorí: „Lebo ako spŕchne z neba dážď a sneh a nevráti sa ta, ale opojí zem, zúrodní ju, dá jej klíčiť a dá semä na siatie a chlieb na jedlo: tak bude moje slovo, ktoré mi vyjde z úst, nevráti sa ku mne naprázdno, ale urobí, čo som si želal, a vykoná, na čo som ho poslal.“ (Iz 55, 10 – 11) Nechaj sa povzbudiť slovami apoštola Pavla Timotejovi: „Hlásaj slovo, naliehaj vhod i nevhod, usvedčuj, karhaj a povzbudzuj so všetkou trpezlivosťou a múdrosťou.“ (2 Tim 4, 2)

(Zamyslenie pre východný obrad z Časopisu Slovo.)